

padě mimo zákon na základě formálně pravoplatného judikátu, nemohl se výrok úřadu dotknouti nějakého st-ova práva, když nařídil srážení neodůvodněného přeplatku z pozdějších jeho příjmů. Dovolávaný stížností nález říšského soudu podle § 12 o. z. o. může formálně vztahován býti jen na případ tehdy konkrétně řešený, a po stránce věcné nss vychází z úvahy své vlastní, která jest tuto podávána. Pokud stížnost z cit. norem usuzuje na existenci pozitivního předpisu, jímž pro obor práva veřejného kondikování přeplatku úředníkem percipovaného jest vyloučeno, nelze po názoru soudu vyvozovati všeobecnou zásadu ze zcela speciální normy, vztahující se jen na odpočivné požitky státních zaměstnanců, zejména když tato norma jest výslovně (posl. al. § 5 vl. nař. ze dne 15. července 1921 č. 234 Sb.) časově co do své působnosti omezena do konce června 1921 a již tím zřejmě jakožto výjimka kvalifikována.

Další námitky stížnosti jsou vznášeny s hlediska práva soukromého. Avšak i s tohoto hlediska, pokud by skutečně příslušných norem slušelo použití pro obor práva veřejného, nebylo by lze dáti st-li za pravdu. Úřední poukaz přídavku stal se zřejmě z právního omylu. Případ tento pro obor soukromého práva upraven jest předpisy §§ 1431 a 1432 o. z. o. Za předpokladů těchto předpisů jest plátce zásadně oprávněn poskytnutý plat požadovati zpět. Především nemůže tu míti význam poukaz st-lův, že přijatých částek spotřeboval, neboť při zastupitelných věcech, jakýmiž jsou peníze, vrací se tolik peněz, kolik bylo přijato. Rovněž nemůže míti významu, přijal-li percipient přeplatek bona fide, t. j. v mínění, že na plat má nárok, neboť cit §§ 1431 et seq. v takovém případě nevylučuje nároku plátcova na vrácení a předpis § 330 o. z. o., podle něhož od poctivého držitele nemožno požadovati vrácení percipovaných užitek věci, nemůže býti rozšiřován na věc samu, zde na vyplacený kapitál.

Úřad tudíž opatření směřující k vymožení přeplatku učinil v souhlasu se zákonem, stížnost jest bezdůvodna i slušelo ji zamítnouti.

### Č. 3221.

**Veřejní zaměstnanci. — Učitelstvo: I. \* V pojem »aktivní služba« v § 1, větě 1 zák. z 23. července 1919 č. 457 Sb. není zahrnuta aktivní služba vojenská. — II. Opíral-li učitel v odvolání nárok na připočtení válečných pololetí jak o předpisy zák. č. 457/1919, tak o ustanovení zák. č. 222/1920 ve spojení se zákonem č. 195/20, úřad však posuzoval věc jen s hlediska zák. č. 457/1919, jest rozhodnutí úřadu k stížnosti dovolávající se opětně obou zákonných předpisů, zrušiti podle § 6 zák. o ss.**

(Nález ze dne 7. února 1923 č. 1798.)

**Prejudikatura:** Boh. 942 a 1188 adm.

**Věc:** Gustav K. v B. (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o připočítání válečných pololetí.

**Výrok:** Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadu řízení.



**D ů v o d y:** St-I, který dnem 1. února 1919 nastoupil službu učitel-skou a byl jmenován dekretem zšr-y v Opavě z 26. března 1921 defini-tivním učitelem ad personam, konal od 11. května 1916 až do 28. října 1918 vojenskou službu válečnou a byl 1. července 1918 jmenován pra-porčíkem.

Výnosem zšr-y z 28. dubna 1922 bylo vysloveno, že jmenovanému učiteli nepřísluší válečná pololetí, ježto zde nejsou předpoklady zák. z 23. července 1919 č. 457 Sb., zejména že není zde podmínka veřejné služby školské, konané před nastoupením služby vojenské.

Odvolání z výnosu toho podané zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím jako neodůvodněné, jelikož podle ustanovení § 1 zák. z 23. července 1919 č. 547 Sb. nepřísluší st-li právní nárok na připočtení válečných půlletí, poněvadž 1. listopadu 1918 nebyl v aktivní učitelské službě.

O stížnosti stojící v podstatě na právním stanovisku zaujatém již v řízení správním uvažoval nss takto:

Zák. z 23. července 1919 č. 457 Sb. o připočtení válečných let stát-ním zaměstnancům určuje v § 1, že civilní státní úředníci, kteří byli 1. listopadu 1918 v aktivní službě, postupují za každý kalendářní rok 1914—1918, v němž byli aspoň po 6 měsíců v aktivní státní službě civilní neb za této služby konali aktivní vo-jenskou službu a jsou-li podrobeni ročnímu kvalifikování, vykazují kva-lifikaci aspoň dobrou, vždy o půl roku dříve do vyšších služebních po-žitků než měli 1. října 1918.

Ustanovením tímto vyslovil zákonodárce vzhledem na gramatické uspořádání věty, postavení v ní slov »v aktivní službě« jakož i spojitost slov vůbec způsobem každou pochybnost vylučujícím, že chce poskyt-nouti výhody tohoto zák. pouze oněm zaměstnancům, kteří v den 1. li-stopadu 1918 vykonávali aktivní službu ci vil ní a měli v kalendářních letech 1914—1918 právní charakter civilních státních zaměstnanců. Že tomu tak, vyplývá dále z doslovu § 4 cit. zák., jenž ustanovení prv-ních tří paragrafů vztahuje na civilní úředníky státní, kteří byli — jak předpis tento praví — u s t a n o v e n í ve státní službě po 1. li s t o -p a d u 1918 jakož i z díkce § 6 uved. zák., poskytujícího výhody tohoto zák. civilním zaměstnancům, kteří vyhovují všeobecným předpokladům § 1 co do nároku na výhody ty, ale byli dáni na trvalý odpočinek před účinností tohoto zák.

Ze srovnání těchto zákonných ustanovení a zejména ze slovních obrátů »ustanovení ve státní službě po 1. listopadu 1918« a »dání na trvalý odpočinek« se podává, že slovům »v aktivní službě« v § 1 cit. zák. nelze přikládati jiného významu než toho, že sluší jimi rozuměti a k t i v n í s l u ž b u c i v i l n í h o ú ř e d n í k a s t á t n í h o, nikoliv však že by v pojmu »aktivní služba« mohla býti zahrnuta činná služba v o j e n s k á, jak se mylně domnívá stížnost (srv. také nář. Boh. 942 adm.).

Podle čl. II. zák. z 23. května 1919 č. 274 Sb., kterým se upravují služební příjmy a výslužné učitelstvu na veřejných školách obecných a občanských a který určuje, že jest zákony a nařízení o služebních příj-mech státních úředníků přizpůsobiti na učitelstvo, jest použití zák. z 23. července 1919 č. 457 Sb. i na přítomný spor a platí tudíž vše, co shora rozvedeno, také v případě tomto.



St-l nastoupil dle vlastních údajů teprve dne 1. února 1919 do služby učitelské. Před touto dobou ve služebním svazku učitelském nebyl, a nejsou tudíž v osobě jeho splněny předpoklady pro poskytnutí výhod zabezpečených cit. zák. civilním státním zaměstnancům a v důsledku uvedeného čl. II. zák. z 23. května 1919 č. 274 Sb. i osobám učitelským.

Je tedy bezpodstatnou stížnost, pokud nárok na připočtení válečných let odvozuje z § 1 zák. z 23. července 1919 č. 457 Sb.

Než stížnost jde proti nař. rozhodnutí ještě s hlediska ustanovení §§ 12, 13 a 24 vl. nař. z 22. prosince 1920 č. 666 Sb. resp. zák. z 19. března 1920 č. 195 Sb.

V té příčině vychází na jevo ze spisů správních, že st-l v odvolání svém poukazoval na to, že ustanovení zák. z 23. července 1919 č. 457 Sb. o připočtení válečných pololetí, o něž se prvá stolice opírala, jsou předstižena zákonem z 9. dubna 1920 č. 222 Sb. o propočtení služební doby a že podle § 12 prov. nař. z 22. prosince 1920 č. 666 Sb. má se započísti plně vojenská služba válečná, jakož i že se mají z této válečné služby podle § 24 cit. nař. započísti také válečná pololetí, pokud nebyla snad za dotčený kalendářní rok již započtena z titulu služby civilní.

Uplatňoval tedy st-l před žal. úřadem právní nárok na přiznání přesně definovaných výhod a dovozoval jeho oprávněnost z určitých, jasně označených právních norem, takže bylo povinností úřadu, aby posuzoval opravný prostředek st-lův také s hlediska právních předpisů, jichž se st-l dovolával, a aby zaujal k nim ve svém výroku určité stanovisko.

Žal. úřad se nepodjal této precisní povinnosti, neřešil spornou otázku pod zorným uhlem uvedených právních norem — ačkoli normy ty mohly mít po případě určitou právní relevanci pro tvrzený nárok (srv. nář. Boh. 1188 adm.) — a nevyčerpal tedy při svém rozhodnutí celý obsah opravného prostředku.

Tím zůstalo však řízení správní v podstatných svých částech neúplným a kusým, pročez bylo nutno, aby nss postupoval podle § 6 svého zák. a zrušil nař. rozhodnutí pro vady řízení.

### Č. 3222.

**Mimořádná opatření: — Administrativní řízení:**  
I. Nař. č. 516/1920 nedává straně nárok na udělení povolení k nákupu potravin. — II. Není proto vadou, neprovedl-li úřad, dříve než o žádosti záporně rozhodl, nějaké řízení a neopatřil-li svoje rozhodnutí přesným odůvodněním. — III. Okolnost, že odpadly důvody, které vedly k vydání určité normy, nečiní nezákonným rozhodnutí podle normy té — dokud není zrušena — vydané.

(Nález ze dne 7. února 1924 č. 2058.)

Prejudikatura: Boh. 1783 adm.

Věc: Anna V. v K. proti ministerstvu vnitra o nákupní legitimaci.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.